

POSTANOWIENIE

30 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

na posiedzeniu niejawnym 30 listopada 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S. Z.
przeciwko B. O.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B. O.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 31 marca 2022 r., I AGa 192/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany B. O. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 31 marca 2022 r. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił jej oczywistą zasadnością (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 101 § 1 k.c., oraz powołał się na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.): czy w realiach niniejszej sprawy uzasadnionym było pominięcie zawnioskowanych w apelacji wniosków dowodowych, a także czy takie postąpienie nie naruszyło konstytucyjnego prawa pozwanego do sprawiedliwego procesu?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej jej treści – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na

uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa, a zaskarżone orzeczenie jest oczywiście nieprawidłowe (zob. postanowienie SN z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15). Powołując taką przyczynę kasacyjną skarżący powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom (zob. postanowienia SN: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, i z 10 kwietnia 2018 r. I CSK 730/17). Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienie SN z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22).

Przedstawione przez skarżącego argumenty nie przekonują o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w tym, że zastosowanie powołanych w skardze przepisów prawa, było oczywiście błędne lub doprowadziło do nieprawidłowego rozstrzygnięcia. Ocena i stanowisko Sądu drugiej instancji mieszczą się w granicach przyznanej swobody i nie prowadzą do wniosku, że zaskarżony wyrok jest oczywiście sprzeczny z prawem. Zwrócić uwagę należy, że Sąd *meriti* skuteczność odwołania pełnomocnictwa nie uzależniał od zachowania przez pozwanego sformalizowanej formy tej czynności prawnej. Swoje stanowisko uzasadniał jedynie niewykazaniem, że wypowiedzenie zostało doręczone pełnomocnikowi. Zgodnie z ogólnymi zasadami oświadczenie mocodawcy w tym przedmiocie zostaje złożone i staje się skuteczne z chwilą, gdy dotarło do pełnomocnika w taki sposób, iż mógł on zapoznać się z jego treścią (art. 61 § 1). Skuteczność odwołania pełnomocnictwa nie jest uzależniona również od tego, aby dotarło ono do osoby trzeciej, z którą pełnomocnik ma dla mocodawcy dokonać czynności prawnej. Brak wiedzy o działaniu pełnomocnika niezgodnie z treścią umocowania nie przekłada się na ważność dokonanej czynności prawnej, jeżeli dobra wiara drugiej strony czynności zasługuje na ochronę (art. 105 k.c.). Dokonanie czynności prawnej w granicach pierwotnego umocowania przez pełnomocnika w imieniu mocodawcy po wygaśnięciu umocowania, nie prowadzi do nieważności czynności prawnej dokonanej z osobą trzecią, chyba że ta o wygaśnięciu umocowania wiedziała lub z łatwością mogła się dowiedzieć. Ważna

czynność prawna zgodnie z istotą pełnomocnictwa wywiera skutki bezpośrednio dla reprezentowanego (zob. postanowienia SN z 25 marca 2019 r., I CSK 115/18, i z 11 września 2003 r., III CZP 49/03 oraz wyrok z 9 grudnia 2014 r., III CSK 27/14).

Istotnym zagadnieniem prawnym (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne i ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, i z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne tych wymogów nie spełnia. Nie ma ono uniwersalnego charakteru, jest silnie powiązane z stanem faktycznym rozpoznawanej sprawy i nie wykracza poza jego ramy. Skarżący formułując zagadnienie prawne dąży do wyjaśnienia, czy w tej konkretnej sprawie uzasadnione było pominięcie zawartych w apelacji wniosków dowodowych. W istocie jest pytaniem o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego oraz polemiką z tym stanowiskiem.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując również okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

[wr]

[ms]